

Setmana de la Solidaritat als Maristes

El passat mes de març, al Col·legi Maristes Montserrat de Lleida es va celebrar la Setmana de la Solidaritat. El lema d'aquest any «Sembra esperança: canvia el món», convidava els alumnes a fer una mirada crítica al seu voltant i ser agents de canvi. Per això, durant tota la setmana hi va haver xerrades de voluntaris que havien

participat en els camps de treball de l'ONG SED, tallers i diferents activitats que van permetre els nens i joves prendre consciència de les desigualtats i injustícies que hi ha al món.

A més, es van realitzar diferents activitats de caràcter lúdic per afavorir la convivència entre alumnes, professors, pares i mares, omplint el pati de l'escola de jocs i bon ambient. Els diners recollits serviran per donar suport a dos dels projectes de l'ONG SED, un a Tanzània i l'altre al Paraguai.

La Setmana de la Solidaritat ha estat un bon pretext per a fer viure d'una manera més intensa els valors de la justícia, la igualtat i la solidaritat.

Josep Solé rep el ministeri del lectorat

El Sr. Bisbe Joan Piris conferí, el dissabte 22 de març, el ministeri de lectorat al seminarista Josep Solé Sans en una cerimònia que va tenir

lloc a la Casa Sacerdotal i a la qual van assistir, entre altres, el director del Seminari Interdiocesà, Norbert Miracle, i el del Seminari de Lleida, Mn. Jaume Pedrós. Amb aquest ministeri s'està facultat per llegir la Paraula de Déu a les celebracions litúrgiques. Aquest és el primer pas que fan els seminaristes en el seu camí cap al presbiterat, al qual s'arriba després de rebre els ministeris de l'acollit i del diaconat.

Expedició de la parròquia de Montserrat a Poblet

Les famílies dels joves que es preparen per a rebre el sagrament de la Confirmació de la parròquia Mare de Déu de Montserrat de Lleida van

viure una jornada de germanor en el viatge que van fer a Poblet el passat dissabte 22 de març. L'expedició parroquial va ser acollida pel monjo Maties.

AJUDANT A VIURE

Sigueu bons si podeu!

És molt coneguda aquesta recomanació de sant Felip Neri, que una pel·lícula ens ha apropiat darrerament i que jo ara repeteixo en el dia en què l'Església proclama la santedat de dos dels seus membres: Joan XXIII i Joan Pau II. Tots dos —com tants d'altres al llarg de la història— ens han demostrat que es pot ser bo, que es pot viure amb goig i que, si ens deixem conduir per l'acció fecunda de l'Esperit del Senyor Ressuscitat, neixen sempre realitats noves i esperançadores.

Avui som convidats a donar gràcies per les meravelles que Déu fa en persones de carn i os com nosaltres que, amb defectes i pecats, havent trobat la perla preciosa (Mt 13,44) han donat un tomb definitiu a la seva vida i han fet tot allò possible per seguir Jesús, reproduint dia a dia el seu Evangeli i deixant-se transformar per la gràcia de Déu. Han descobert que, per encertar en la vida, cal viure en l'horitzó de l'amor a Déu i als germans i han optat per l'amor com actitud fonamental, lliurant del tot la seva vida, buscant transformar les realitats que els ha tocat viure en l'Església i en el món.

M'agrada subratllar que tots dos han fet veure l'eficàcia de l'amor, no sols en la seva vida personal sinó també en la dimensió pública, col·lectiva, estructural de la vida de les persones i dels seus problemes. Cal que sigui així, si no volem descafeïnar l'evangeli de Jesús. L'amor cristià s'ha de traduir en justícia, solidaritat, pau; demana acceptar el propi temps, tenir sentit de la història, compartir angoixes i esperances (cfr. *Gaudium et Spes*, 1), ser homes del poble, de la pròpia època, gaudint dels valors autèntics i esforçant-se alhora en alliberar-se d'idolatries i esclavatges de tot tipus.

Un amor així es demostra creatiu i no resignat a cap determinisme, sabent que el futur és un camp obert i que cal aventurar-se per tal de superar límits, descobrir solucions alternatives, produir fets nous i aspirar a situacions sempre millors. Penso que aquesta actitud fonamental ha estat un denominador comú en aquests dos grans Papes, cadascú d'ells a la seva manera i segons les seves circumstàncies. En tots dos s'ha manifestat la bondat de Déu per nosaltres d'una manera extrema. Podem distingir entre els dons de Déu i Déu mateix, però els dons són sempre una manifestació de Déu. En aquest sentit, podem dir que tant en sant Joan XXIII com en sant Joan Pau II són ben visibles les empremtes de la bondat de Déu: tots dos hi han estat un retrat privilegiat, una reproducció ben fidel.

Sigueu bons si podeu! Ells han pogut fer realitat a la seva mida allò que es llegeix en la 2a carta de Pau als Corintis (3,18): «Tots nosaltres, sense cap vel a la cara, reflectint com un mirall la glòria del Senyor, som transformats a la seva mateixa imatge, amb una glòria cada vegada més gran, per obra del Senyor, és a dir, de l'Esperit.»

En descobrir l'acció de l'amor de Déu en aquests dos gegants de la història contemporània de l'Església, us convido a unir-nos tots en una pregària de lloança al Bon Déu, amb voluntat de seguir aquests exemples i posar-nos al Seu servei.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ **MARÍA JOSÉ GARCÍA-SAN PEDRO**

Ciudadans competents

La reflexió que la doctora en pedagogia M. José García-San Pedro i el P. Francesc Riu proposen a *Ciudadans competents* (Edebé) vol ser el punt de partida d'un procés d'intercanvi de treball compartit entre professionals del sector. «És el temps de construir un model millor, que asseguri als joves el seu desenvolupament com a persones i els ajudi a integrar-se en el món d'avui com a ciudadans actius, compromesos i competents», afirma la Dra. García-San Pedro.

A quina conclusió heu arribat?
Pensem que urgeix prendre consciència que cada nen està cridat a tenir èxit en la seva vida, a poder integrar-se i a participar de forma compromesa en la societat. Per tant, com a comunitat educadora, és el moment de reflexionar críticament sobre quines oportunitats veritablement educatives troben els alumnes en els centres.

Quins reptes cal afrontar?
El major repte és assumir la corresponsabilitat sobre la tasca educativa. El nou model educatiu requereix un protagonisme i un compromís més gran de tots: alumnes, pares, professors, equips directius... El més valuós que tenim en els centres educatius és el temps dels nostres alumnes; és l'oportunitat que tenen per adquirir estratègies que els permetin integrar-se dignament i aportar el seu valor a la societat.

I quin és el paper de la fe?
El ciutadà competent és aquell que està preparat per a participar en la societat tenint plena consciència de les conseqüències que tenen els seus actes sobre els altres i sobre el medi. La fe, com a do i tasca, obre la persona a la relació amb Déu i atorga un sentit de transcendència i de compromís davant els altres i la creació.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Las cárceles: Ramon Llull y los mercedarios

La presencia del amor cristiano en las cárceles tiene nombres entre nosotros. Los cristianos conocieron muy pronto las cárceles estatales y los trabajos forzados en las minas, víctimas de acusaciones de ateísmo o de sentimientos antiimperiales, y organizaron desde los primeros momentos visitantes y ayudas para quienes sufrían estos castigos. Las cárceles han sido siempre lugares lúgubres.

Nuestro Ramon Llull (1232-1316) consiguió en muchas ciudades que se instituyese la figura del abogado defensor de los pobres, conducidos a menudo de forma injusta a los tribunales, lo que es un signo de un cambio de mentalidad en el trato a los más desfavorecidos.

Desde los primeros siglos de la historia eclesiástica, encontramos diversos intentos de organizaciones cristianas destinados a aliviar la situación de los presos. En el siglo XVII, en Francia, la Compañía del Santísimo Sacramento luchó activamente contra los abusos de las cárceles, y Vicente de Paúl, muy consciente de cuanto en ellas sucedía, animó a las Hijas de la Caridad y a sus misioneros a estar presentes tanto en las prisiones como con los remeros de las galeras.

(En Cataluña asumió esta obra de caridad la Orden de la Merced, fundada el 10 de agosto de 1218 en la catedral de Barcelona por san Pedro Nolasco, con el apoyo de Jaime I y del obispo de la ciudad, Berenguer de Palou).

Juan María Laboa
(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

SER PADRES

El consumo responsable

He aquí unas recomendaciones que tomo de la página web de la Consejería d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya (www.gen.cat/ensenyament/familiaiescola), de la cual me siento muy honrado de ser asesor:

- Haga que sus hijos se acostumbren desde pequeños a utilizar materiales simples para manipular, experimentar... No es imprescindible comprarles juguetes sofisticados en esta edad (0-3 años).
- Evite acumular productos para sus hijos. En muchos casos, estos no responden a sus necesidades reales.
- No debe caer en la tentación de comprarles todo lo que le piden; empezar a decirles *no* es importante.
- Procure que tengan pocos juguetes y bien escogidos. El exceso puede provocar que no los aprecien.
- Regale juguetes y juegos que permitan compartir en familia momentos de relación y vínculos afectivos y comunicativos.
- Potencie los juegos no materiales, como la lectura de cuentos.
- Enséñeles a sus hijos a hacer un buen uso de los juguetes.
- Recuerde que, a pesar de ser pequeños, sus hijos observan sus actuaciones. Los niños aprenden más con sus acciones que con sus palabras.

Dr. Paulino Castells
(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sin límites

En el Ángelus de hace unos domingos, el papa Francisco invitaba a repetir con él: «¡No hay ningún límite a la misericordia divina ofrecida a todos!» ¡Impresionante! Una abarrotada plaza de San Pedro confesaba a una sola voz la infinitud de la Misericordia de Dios.

Misericordia enseñada de manera singular por el Santo Padre el día que distribuyó «misericordia», «medicina espiritual... para nuestra alma y para difundir por todos lados el amor, el perdón y la fraternidad».

Medicina anunciada en la apertura del Concilio Vaticano II por el ya hoy san Juan XXIII: «La Esposa de Cristo prefiere usar la medicina de la misericordia... Ella quiere venir al encuentro de las necesidades actuales.»

Misericordia sin límites proclamada por san Juan Pablo II al instituir el día de la Divina Misericordia.

Misericordia que nos asiste, nos enaltece, nos eleva a la condición de hijos de Dios en Jesucristo Resucitado, y nos ayuda a responder a la llamada a la santidad.

Misericordia que nos invita a besar con ternura las llagas de Cristo Resucitado en nuestros hermanos en dificultad.

María, Madre de Misericordia, Mare de Déu de Montserrat, nos obtenga la gracia de adorar al Dios vivo y proclamar la misericordia de Dios sin límites.

Hna. M. de los Ángeles Maeso
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 28. □ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.
- 29. □ Dimarts** [1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.
- 30. ■ Dimecres**, celebració litúrgica de Sant Jordi [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.
- 1. □ Dijous** [Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.
- 2. □ Divendres** [Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15]. Mare de Déu d'Araceli; sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.
- 3. ■ Dissabte** [1Co 15,1-8 / Sl 18 / Jn 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu. Santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.
- 4. □ † Diumenge vinent**, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Ac 2,14.22-28 / Sl 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles.

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R. Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

M'empenyien tan fort que anava a caure, / però el Senyor m'ha sostingut. / Del Senyor em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. / Escolteu, crits de festa i de victòria / al campament dels justos. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dóna és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li diu: «Per què m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,42-47)

Los hermanos eran constantes en escuchar la enseñanza de los apóstoles, en la vida común, en la fracción del pan y en las oraciones. Todo el mundo estaba impresionado por los muchos prodigios y signos que los apóstoles hacían en Jerusalén.

Los creyentes vivían todos unidos y lo tenían todo en común; vendían posesiones y bienes, y lo repartían entre todos, según la necesidad de cada uno.

A diario acudían al templo todos unidos, celebraban la fracción del pan en las casas y comían juntos, alabando a Dios con alegría y de todo corazón; eran bien vistos de todo el pueblo, y día tras día el Señor iba agregando al grupo los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

Empujaban y empujaban para derribarme, / pero el Señor me ayudó; / el Señor es mi fuerza y mi energía, / él es mi salvación. / Escuchad: hay cantos de victoria / en las tiendas de los justos. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

La incredulitat de Sant Tomàs. Pintura d'A. Sánchez Coello, Museu de la Catedral de Segòvia

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que en su gran misericordia, por la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha hecho nacer de nuevo para una esperanza viva, para una herencia incorruptible, pura, imperecedera, que os está reservada en el cielo.

La fuerza de Dios os custodia en la fe para la salvación que aguarda a manifestarse en el momento final.

Alegraos de ello, aunque de momento tengáis que sufrir un poco, en pruebas diversas: así la comprobación de vuestra fe —de más precio que el oro, que, aunque perecedero, lo aquilatan a fuego— llegará a ser alabanza y gloria y honor cuando se manifieste Jesucristo.

No habéis visto a Jesucristo, y lo amáis; no lo veis, y creéis en él; y os alegráis con un gozo inefable y transfigurado, alcanzando así la meta de vuestra fe: vuestra propia salvación.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, los quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomas con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

Creure que Jesús pertany plenament a l'àmbit de Déu

L'Evangelí de Joan presenta la primera aparició de Jesús als deixebles el capvespre del dia de la Pasqua: «aquell mateix dia». Ho fa amb les característiques de totes les aparicions als deixebles. Jesús es fa present (literalment ve) amb les portes tancades per por dels jueus. És la situació dels deixebles, però és també la situació dels creients joànics que són expulsats de la sinagoga (9,22; 12,42; 16,2). El Jesús ressuscitat és el Jesús present en la comunitat joànica. Després ve la salutació de Jesús: «Pau a vosaltres». Tot seguit, els senyals del reconeixement: les mans i el costat. Estem en la tradició joànica. Aquí, el costat travessat per una llan-

ça és un referent inequívoc del crucificat (19,31-37). El que es vol dir amb aquest senyal és que el ressuscitat que s'apareix és i serà sempre el crucificat. I ho serà com l'exaltat, el que ha estat elevat en la creu de camí cap al seu àmbit de sempre: l'àmbit de Déu. El ressuscitat-present és l'exaltat-crucificat. I, immediatament, la missió apostòlica com a continuació de la missió de Jesús i com a fruit de la presència de l'Esperit. La Pasqua no és una experiència intimista, és una obertura a tots i a tots els temps.

Una segona escena arrodoneix el missatge pasqual de Joan. L'aparició als deixebles amb Tomàs, ara sí, present. L'Evangelí de Joan ha estat descrit com el que ens ajuda a fer el pas d'una fe primerenca i ingènua (1,35.

41.45.49; 2,11) a una fe més sòlida, més compromesa i més profunda (8,31-32; 15,7-8). Tomàs és un dels qui fa aquest pas. La fe de Tomàs ja no recolarà en l'experiència física del ressuscitat (no es diu que fiqui els dits en els forats dels claus ni la mà en l'obertura del costat). La fe pasqual és més madura. No cal veure per creure: «Senyor meu i Déu meu!»

Aquest és el missatge de l'Evangelí de Joan, que s'escriu perquè els lectors també participem d'aquesta fe (20,30-31).

Hem de creure que Jesús de Natzaret pertany plenament a l'àmbit de Déu. És el nucli del Credo. L'Evangelí de Joan és un credo narratiu.

Oriol Tuñí, SJ

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea d'Evangelització

Delegació Diocesana de Família i Vida

Aquesta delegació té la finalitat de posar en pràctica la pastoral definida pel nostre bisbe pel que fa a la família i la vida, fomentant-la, coordinant les accions que es duen a terme en diferents marcs diocesans i cooperant amb parròquies i arxiprestats, tenint sempre present que les famílies visquin profundament el Crist.

L'organització concreta de la nostra delegació parteix dels delegats anomenats pel bisbe, en aquest cas un matrimoni. Aquest ha establert un Equip de Coordinació, que coopera amb ells. A la delegació hi ha diferents seccions: la del servei d'acollida, del butlletí, de les trobades familiars, de formació i la dels grups de matrimonis...).

La delegació actua conjuntament dins l'Àrea Pastoral d'Anunci de la Paraula. Aquesta pastoral es realitza atenent famílies, tant des dels col·legis confessionals com des dels grups de matrimonis que estan sorgint a algunes parròquies. A la nostra diòcesi, hi ha tres moviments especialitzats en la Pastoral Familiar (Moviment Familiar Cristià, Encontres Matrimonials i CPM). Disposem del Centre d'Orientació Familiar (COF) per tal d'ajudar famílies que passin alguna dificultat.

Juan Luis Salinas i Blanca Roca

Imposició de medalles als nous confreres de la Somereta

L'Església del Santíssim Salvador de Pardinyes va acollir el passat diumenge, 30 de març, el moment de la imposició de medalles als nous membres de la Confraria de la Sagrada Família i Sant Cristòfol, responsable del pas de la Somereta, així com

la renovació del compromís dels antics membres d'aquesta entitat. Aquest acte va tenir lloc en el decurs d'una Eucaristia, presidida pel nostre bisbe, Joan Piris.

La Confraria de la Somereta, com popularment es coneix, va recuperar el 1999 la processó de les Palmes, que el Diumenge de Rams al matí va recórrer els carrers del barri, mercès a un conveni amb la parròquia de Pardinyes i l'associació de veïns Orvepar.

Quinzena Jornada Diocesana de Pastoral Penitenciària

La parròquia de la Mercè, amb la col·laboració de l'Obra Mercedària, acollirà el proper 3 de maig la quinzena Jornada de Pastoral Penitenciària. Organitzada per aquesta Delegació, la jornada començarà a les 10 hores amb l'acollida dels participants. En la primera ponència, a dos quarts d'onze, el catedràtic de la Universitat de Lleida Cèsar Cierco parlarà dels «Drets humans i la seva incidència en l'àmbit penitenciari». Després del descans, a les 12 del migdia, el vicari general de la diòcesi i director de l'IREL, Mn. Ramon Prat, es farà càrrec de la segona, que durà per títol «La Pastoral Penitenciària. Presència d'Església en la societat.»

La jornada es clourà amb la celebració de l'eucaristia, a les 13 hores.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h. Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 27 d'abril. Mare de Déu de Montserrat i Diumenge de la Divina Misericòrdia:** —10 h, Eucaristia a la Catedral. —19.30 h, Eucaristia a la Catedral.
- **Dilluns, 28 d'abril:** —13è aniversari de l'Ordenació Episcopal del Sr. Bisbe. —10.30 h, roda de premsa al Bisbat.
- **Dimarts, 29 d'abril:** —10.30 h, visita del Sr. Bisbe al col·legi Mater Salvatoris (Infants de catequesi i confirmands). —19 h, visiten al Sr. Bisbe el confirmands de les parròquies de Santa Maria Magdalena i del Pilar.
- **Dimecres, 30 d'abril:** —20.15 h, Vetlla de Pregària organitzat per l'ACO, a la parròquia de Santa Teresina.
- **Dijous, 1 de maig. Sant Josep Obrer:** —10 h, Eucaristia organitzada per l'ACO, a la parròquia del Santíssim Salvador de Pardinyes.
- **Dissabte, 3 de maig:** —7 h, visita especial al Temple de la Sagrada Família de Barcelona. —10 h, jornada de Pastoral Penitenciària a la parròquia de la Mercè. —22 h, Adoració Nocturna a la parròquia de Sant Pere.
- **Diumenge, 4 de maig:** —11 h, benedicció de la làpida dedicada als darrers màrtirs beatificats i eucaristia al cementiri.

AYUDANDO A VIVIR

¡Sed buenos si podéis!

Es muy conocida esta recomendación de san Felipe Neri, que una película nos ha acercado últimamente y que yo ahora repito en el día en que la Iglesia proclama la santidad de dos de sus miembros: Juan XXIII y Juan Pablo II. Ambos —como tantos otros a lo largo de la historia— nos han demostrado que se puede ser bueno, que se puede vivir con gozo y que, si nos dejamos conducir por la acción fecunda del Espíritu del Señor Resucitado, nacen siempre realidades nuevas y esperanzadoras.

Hoy estamos invitados a dar gracias por las maravillas que Dios hace en personas de carne y hueso como nosotros que, con defectos y pecados, habiendo encontrado la perla preciosa (Mt 13,44), han dado un vuelco definitivo a su vida y han hecho todo lo posible para seguir a Jesús, reproduciendo día a día su Evangelio y dejándose transformar por la gracia de Dios. Han descubierto que, para acertar en la vida, hay que vivir en el horizonte del amor a Dios y a los hermanos y han optado por el amor como actitud fundamental, entregando por completo su vida, buscando transformar las

realidades que les ha tocado vivir en la Iglesia y en el mundo.

Me gusta subrayar que ambos han demostrado la eficacia del amor, no sólo en su vida personal sino también en la dimensión pública, colectiva, estructural de la vida de las personas y de sus problemas. Debe ser así, si no queremos descafeinar el evangelio de Jesús. El amor cristiano debe traducirse en justicia, solidaridad, paz; pide aceptar el propio tiempo, tener sentido de la historia, compartir angustias y esperanzas (cfr. *Gaudium et Spes*, 1), ser hombres del pueblo, de la propia época, disfrutar de los valores auténticos y esforzarse al mismo tiempo en liberarse de idolatrías y esclavitudes de todo tipo.

Un amor así se demuestra creativo y no resignado a ningún determinismo, sabiendo que el futuro es un campo abierto y que hay que aventurarse para superar límites, descubrir soluciones alternativas, producir hechos nuevos y aspirar a situaciones siempre mejores. Pienso que esta actitud fundamental ha sido un denominador común en estos dos grandes Papas, cada uno a su manera y según sus circunstancias. En ambos se ha manifestado

la bondad de Dios por nosotros de una manera extrema. Podemos distinguir entre los dones de Dios y Dios mismo, pero los dones son siempre una manifestación de Dios. En este sentido, podemos decir que tanto en san Juan XXIII como en san Juan Pablo II son bien visibles las huellas de la bondad de Dios: ambos han sido un retrato privilegiado, una reproducción muy fiel.

¡Sed buenos si podéis! Ellos han podido hacer realidad a su medida lo que se lee en la 2.ª carta de Pablo a los Corintios (3,18): «Todos nosotros, sin ningún velo en la cara, reflejando como un espejo la gloria del Señor, somos transformados en su misma imagen, con una gloria cada vez mayor, por obra del Señor, es decir, del Espíritu.»

Al descubrir la acción del amor de Dios en estos dos gigantes de la historia contemporánea de la Iglesia, os invito a unirnos todos en una oración de alabanza al buen Dios, con voluntad de seguir estos ejemplos y ponernos a Su servicio.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737